

Arrest

nr. 117 562 van 24 januari 2014
in de zaak X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* J. DE LIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op de 21 januari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Dit zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) luidt:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 19.08.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 25.06.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 04.07.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 0107.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 25.11.2013. Op 27.11.2013 werd aan betrokkene vervolgens een uitstel toegestaan tót 07.12.2013 om het grondgebied te verlaten.

*Betrokkene werd op 19.08.2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tót ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voor*zien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).*

Door het CGVS en de RW werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.”

De tweede bestreden beslissing (bijlage 13sexies) luidt:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten (13qq van 01.07.2013) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend en waarvoor op 27.11.2013 een uitsel tót 07.12.2013 werd toegestaan. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3. In haar nota met opmerkingen ten slotte werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, omdat dit zou zijn gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid en het *in casu* om een herhaald bevel zou gaan. Een uitspraak over deze exceptie dringt zich evenwel slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. Hierna zal blijken dat dit niet het geval is.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende

partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Uit de uiteenzetting van verzoeker kan niet worden opgemaakt waarom een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering betrekking heeft op het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na zijn verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang geschorst zou moeten worden. Bijgevolg stelt de Raad vast dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is voor zover het beroep het inreisverbod als voorwerp heeft. Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het PR RvV gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd dient te worden verworpen.

3.2.3. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*septies*) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 21 januari 2014 van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Bijgevolg is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is gedeeltelijk voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*septies*).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het cassatieberoep, zoals ingesteld tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd, toelaatbaar werd verklaard. Daaruit zou blijken er dat minstens op het eerste gezicht een probleem is met het 'Diepgaand onderzoek' van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen in het kader van het onderzoek naar de te verwachten gevolgen van de repatriëring van verzoeker.

In het kader van de vermeende schending van artikel 3 EVRM verwijst verzoeker naar informatie zoals beschikbaar gesteld door internationale organisaties en naar verschillende persberichten.

Tevens zou niet voldoende rekening zijn gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, die bijzonder kwetsbaar is gelet op zijn jonge leeftijd, zijn verwestering, de moeilijke situatie van "terugkeerders" en IDP's (internally displaced people) en de recente wijziging in de demografische en humanitaire toestand in Kaboel.

Aangaande artikel 3 EVRM wordt gemotiveerd:

"Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de CGVS en de RW is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM."

Het cassatieberoep zoals ingesteld tegen het desbetreffend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen schorsende werking, en verhindert het treffen van de bestreden beslissing niet. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat het bestuur rekening moest houden met het feit dat de Raad van State heeft geoordeeld dat er "*minstens op het eerste gezicht een probleem*" is met het diepgaand onderzoek waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

Artikel 20, §2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt:

"§2. Elk cassatieberoep wordt, zodra het op de roi is geplaatst, en op inzage van het verzoekschrift en het rechtsplegingsdossier, onmiddellijk onderworpen aan een procédure van toelating.

Cassatieberoepen waarvoor de Raad van State niet bevoegd is of zonder rechtsmacht of die zonder voorwerp of kennelijk onontvankelijk zijn, worden niet toelaatbaar verklaard.

Worden slechts toelaatbaar verklaard, de cassatieberoepen waarvan de middelen een schending van de wet of een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste aanvoeren, voor zover het erin aangevoerde middel niet kennelijk ongegrond is en dat die schending daadwerkelijk van die aard is dat ze tot cassatie van de bestreden beslissing kan leiden en de strekking van de beslissing kan hebben beïnvloed.

Worden eveneens toelaatbaar verklaard, de cassatieberoepen waarvoor de Raad van State niet onbevoegd of zonder rechtsmacht is om het beroep in cassatie te berechten of die niet zonder voorwerp of kennelijk onontvankelijk zijn en waarvan het onderzoek door de afdeling noodzakelijk blijkt om te zorgen voor de eenheid van de rechtspraak."

Het loutere feit dat een middel niet kennelijk ongegrond werd beoordeeld, volstaat niet om te besluiten dat er minstens op het eerste gezicht een probleem is met het aangevochten arrest, zodat de verwerende partij zich niet zou kunnen steunen op de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die thans in het rechtsverkeer aanwezig is, totdat en tenzij de Raad van State tot een vernietiging zou oordelen.

Voor zover verzoeker inhoudelijke kritiek levert op het arrest nr. 114.214 van 21 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd, is het middel niet ontvankelijk. Die kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing als zodanig, en maakt reeds het voorwerp uit van een niet-schorsend cassatieberoep. In het kader van de huidige procedure kan de Raad niet overgaan tot de herbeoordeling van de vraag of sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 of een ander risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker steunt zijn betoog inzake de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM in aanzienlijke mate op de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 en andere informatie beschikbaar gesteld door internationale organisaties. De weergegeven informatie heeft echter telkens betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en geeft gemiddelde cijfers weer voor het land of een bepaald gebied. De geciteerde paragrafen hebben, in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft in de inleiding daarvan, geen betrekking op de specifieke situatie in hoofdstad Kaboel, dat in het voornoemde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt aangemerkt als een veilig vestigingsalternatief voor verzoeker.

De geciteerde persberichten bevestigen de conclusie van het '*Diepgaand onderzoek*' van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. In het arrest van de Raad wordt uitdrukkelijk erkend dat burgers in Kaboel slachtoffer kunnen worden van aanslagen, doch dat zij niet het doelwit vormen en dat er geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Waar verzoeker verwijst naar zijn persoonlijke situatie en aanvoert een kwetsbaar profiel te hebben, gaat hij met zijn kritiek voorbij aan het feit dat ook zijn persoonlijke situatie reeds in aanmerking werd genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest nr. 114.214 van 21 november 2013 wordt erop gewezen dat verzoeker een volwassen man is, die naast Dari en Farsi ook een beetje Engels spreekt, wiens familie gronden bezit, die tot 12 jaar naar school is geweest en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaard profiel als zoon van een ontmijner. De Raad wees eveneens op het feit dat het UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen (alsook gezinnen) in bepaalde

omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of gemeenschap.

Het onderzoek zoals gebeurde door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevat derhalve alle elementen die verzoeker onderzocht wil zien, zodat hij niet dienstig kan inroepen dat de verwijzing naar dit onderzoek in de bestreden beslissing niet zou volstaan in het kader van 3 EVRM omwille van de door hem aangegeven redenen.

Verzoeker stelt verwesterd te zijn en verschaft objectieve informatie over de moeilijke situatie van "terugkeerders" en IDP' s (internally displaced people) en bepaalde problemen omtrent de recente wijziging in de demografische en humanitaire toestand in Kaboel. Het loutere feit dat het onderzoek naar de persoonlijke situatie van verzoeker niet expliciet ingaat op alle elementen zoals door verzoeker naar voor is gebracht, betekent niet op zich dat de elementen die door de bevoegde instanties determinerend werden geacht niet zouden volstaan om tot de correcte beoordeling te komen dat de terugkeer naar Afghanistan en een vestiging in Kaboel niet kunnen leiden tot een reëel risico op een ernstige schade waardoor verzoeker recht zou hebben op internationale bescherming.

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat de verwerende partij niet dienstig naar het onderzoek, zoals gevoerd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zou kunnen verwijzen om een risico op een schending van artikel 3 EVRM ten gevolge van de repatriëring naar Afghanistan, te kunnen uitsluiten.

Bij de beoordeling van het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitdrukkelijk zich te richten op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de repatriëring op de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de vreemdeling.

De weergegeven percentages van de omschreven moeilijkheden die verzoeker kan ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan en bij een verblijf in hoofdstad Kaboel, volstaan niet om te besluiten dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing erin zou bestaan dat verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, omwille van zijn persoonlijke situatie, dan wel omwille van een extreme situatie van willekeurig geweld, zoals bedoeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat het in beginsel aan de verzoeker toekomt om te bewijzen dat er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat, indien de betwiste maatregel zou worden uitgevoerd, hij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het Hof benadrukt hierbij dat een algemene situatie van geweld in een land van bestemming slechts een probleem kan vormen in het licht van artikel 3 EVRM indien er sprake is van een voldoende niveau van intensiteit om te besluiten dat een verwijdering strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. (zie, o.a. EHRM, Straatsburg, 9 april 2013, H. and B. v. The United Kingdom, nnos. 70073/10 and 44539/11, §91)

Verzoeker beroept zich op informatie zoals beschikbaar gesteld door internationale organisaties en op persberichten en laat de appreciatie van die informatie over aan de Raad. Hij laat hierbij na om op enige wijze te formuleren waarom hieruit zou volgen dat de algemene situatie van geweld in Afghanistan een voldoende niveau van intensiteit heeft om te besluiten dat een verwijdering strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. (cf., o.a. EHRM, Straatsburg, 9 april 2013, H.and B. v. The United Kingdom, nnos. 70073/10 and 44539/11, §91)

Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 EVRM zijn geschonden.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissingen voor verzoeker tot gevolg zullen hebben dat hij blootgesteld zal worden aan een schending van art. 3 EVRM. Verzoeker stelt: *“Uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt immers duidelijk de actuele, slechte veiligheidssituatie in Afghanistan. Burgers worden dagdagelijks het slachtoffer van de oorlogssituatie aldaar. Het is duidelijk dat verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel zal ondergaan bij de nakende repatriëring naar Afghanistan gel et op de persoonlijke elementen aanwezig in zijn dossier. Namelijk het feit dat hij is toegekomen als niet begeleide 19-jarige, hier ettelijke jaren heeft verbleven en dus "verwesterd" is, het feit dat hij rekruteerbaar is door de Taliban, en het feit dat zijn familie helemaal niet in Kabul woont.”*

Verzoekers betoog verwijst naar hetgeen hij heeft uiteen gezet in het eerste middel.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de artikelen 2 en 3 EVRM zijn geschonden

Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot gevolg zal hebben.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC